

Redeeming of Captives): What is a Jewish Life Worth?

Arranged by: Noah Bickart

Source #1:

Genesis Chapter 14: 14-24

When Abram heard that his kinsman had been taken captive, he mustered his retainers, born into his household, numbering three hundred and eighteen, and went in pursuit as far as Dan. At night, he and his servants deployed against them and defeated them; and he pursued them as far as Hobah, which is north of Damascus. He brought back all the possessions; he also brought back his kinsman Lot and his possessions, and the women and the rest of the people. When he returned from defeating Chedorlaomer and the kings with him, the king of Sodom came out to meet him in the Valley of Shaveh, which is the Valley of the King. And King Melchizedek of Salem brought out bread and wine; he was a priest of God Most High. He blessed him, saying, "Blessed be Abram of God Most High, Creator of heaven and earth. And blessed be God Most High, Who has delivered your foes into your hand." And [Abram] gave him a tenth of everything. Then the king of Sodom said to Abram, "Give me the persons, and take the possessions for yourself." But Abram said to the king of Sodom, "I swear to the Lord, God Most High, Creator of heaven and earth: I will not take so much as a thread or a sandal strap of what is yours; you shall not say, 'It is I who made Abram rich.' For me, nothing but what my servants have used up; as for the share of the men who went with me—Aner, Eshkol, and Mamre—let them take their share."

ספר בראשית פרק יד: יד-כד
 וישמע אברם כי נשבה אחיו וירק את-חניכיו
 ילדי ביתו שמנה עשר ושלוש מאות וירדף
 עד-דן: ויחלק עליהם | לילה הוא ועבדיו
 ויכם וירדפם עד-חובה אשר משמאל לדמשק:
 וישב את כל-הרכש וגם את-לוט אחיו ורכשו
 השיב וגם את-הנשים ואת-העם: ויצא
 מלך-סדם לקראתו אחרי שובו מהכות
 את-כדר-לעמר ואת-המלכים אשר אתו
 אל-עמק שוה הוא עמק המלך: ומלכי-צדק
 מלך שלם הוציא לחם ויין והוא כהן לאל
 עליון: ויברכהו ויאמר ברוך אברם לקל עליון
 קנה שמים וארץ: וברוך קל עליון אשר-מגן
 צריך בידן ויתו-לו מעשר מכל: ויאמר
 מלך-סדם אל-אברם תן-לי הנפש והרכש
 קח-לך: ויאמר אברם אל-מלך סדם הרימת
 ידי אל-ידך קל עליון קנה שמים וארץ:
 אם-מחוט ועד שרוך-נעל ואם-אקה
 מכל-אשר-לך ולא תאמר אני העשרתי
 את-אברם: בלעדי רק אשר אכלו הנערים
 וחלק האנשים אשר הלכו אתי ענר אשכל
 וממרא הם יקחו חלקם:

Source #2:

1 Samuel 30: 1-9

And it came to pass, when David and his men came to Ziklag on the third day, that the Amalekites had invaded the south, and Ziklag, and struck Ziklag, and burned it with fire; And had taken the women captives, who were there; they did not kill any, either great or small, but carried them away, and went on their way. So David and his men came to the city, and, behold, it was burned with fire; and their wives, and their sons, and their daughters, had been taken captives. Then David and the people who were with him lifted up their voice and wept, until they had no more strength to weep. And David's two wives were taken captives, Ahinoam the Jezreelitess, and Abigail the wife of Nabal the Carmelite. And David was greatly distressed; for the people spoke of stoning him, because the soul of all the people was grieved, every man for his sons and for his daughters; but David strengthened himself in the Lord his God. And David said to Abiathar the priest, Ahimelech's son, I beg you, bring me here the ephod. And Abiathar brought there the ephod to David. And David inquired at the Lord, saying, Shall I pursue after this troop? shall I overtake them? And he answered him, "Pursue; for you shall surely overtake them, and without fail recover all." So David went, he and the six hundred men who were with him, and came to the brook Besor, where those who were left behind stayed.

ספר שמואל א ל: א-ט

ויהי בבא דוד ואנשיו צקלג ביום השלישי
 ועמלקי פשטו אל-נגב ואל-צקלג ויכו
 את-צקלג וישרפו אתה באש: וישבו
 את-הנשים אשר-בה מקטן ועד-גדול לא
 המיתו איש וינהגו וילכו לדרךם: ויבא דוד
 ואנשיו אל-העיר והנה שרופה באש ונשיהם
 ובניהם ובנותיהם נשבו: וישא דוד והעם
 אשר-אתו את-קולם ויבכו עד אשר
 איו-בהם כח לבבות: ושתי נשי-דוד נשבו
 אחינעם היזרעלית ואביגיל אשת נבל
 הפרמלי: ותצר לדוד מאד כי-אמרו העם
 לסקלו כי-מרה נפש כל-העם איש על-בנו
 בניו ועל-בנותיו ויתחזק דוד בידך אלקיו:
 ויאמר דוד אל-אביתו הכהו בו-אחימלך
 הגישה-נא לי האפד ויגש אביתו את-האפד
 אל-דוד: וישאל דוד בידך לאמר ארדף אחרי
 הגדוד-הזה האשגנו ויאמר לו רדף כי-השג
 תשיג והצל תציל: וילך דוד הוא ושש-מאות
 איש אשר אתו ויבאו עד-נחל הבשור
 והנותרים עמדו:

Source #6:

<p><u>Babylonian Talmud- Tractate Baba Kama 117b</u></p> <p>A certain man had a purse of money for the redemption of captives deposited with him. Being attacked by thieves he took it and handed it over to them.</p> <p>He was thereupon summoned before Raba who nevertheless declared him exempt.</p> <p>Said Abaye to him: Was not that man rescuing himself by means of another man's money?</p> <p>He replied: There could hardly be a case of redeeming captives more pressing than this.</p>	<p>תלמוד בבלי מסכת בבא קמא קיז ע"ב</p> <p>הוא גברא דהוה מפקיד גביה ארנקא דפדיון שבויים סליקו גנבי עילויה שקלה יהבה ניהלייהו</p> <p>אתא לקמיה דרבא פטריה א"ל אביי והא מציל עצמו בממון חבירו הוא</p> <p>א"ל אין לך פדיון שבויים גדול מזה:</p>
---	---

Source #7:

<p><u>Babylonian Talmud- Tractate Baba Bathra 3b</u></p> <p>R. Hisda said: A synagogue should not be demolished before another has been built to take its place.</p> <p>Some say the reason is lest the matter should be neglected, others to prevent any interruption of religious worship.</p> <p>What practical difference does it make which reason we adopt?</p> <p>There is a difference if there is another synagogue. Meremar and Mar Zutra pulled down and rebuilt a summer synagogue in winter and a winter synagogue in summer.</p> <p>Rabina asked R. Ashi: Suppose money for a synagogue has been collected and is ready for use, is there still a risk?</p> <p>He replied: They may be called upon to redeem captives and use it for that purpose.</p> <p>[Rabina asked further]: Suppose the bricks are already piled up and the lathes trimmed and the beams ready, what are we to say?</p> <p>He replied: It can happen that money is suddenly required for the redemption of captives, and they may sell the material for that purpose.</p> <p>If they could do that, [he said], they could do the same even if they had already built the synagogue?</p> <p>He answered: People do not sell their dwelling-places.</p>	<p>תלמוד בבלי מסכת בתרא ג ע"ב</p> <p>אמר רב חסדא לא ליסתור איניש בי כנישתא עד דבני בי כנישתא אחריתי</p> <p>איכא דאמרי משום פשיעותא ואיכא דאמרי משום צלויי מאי בינייהו</p> <p>איכא בינייהו דאיכא בי כנישתא אחריתי</p> <p>מרימר ומר זוטרא סתרי ובנו בי קייטא בסיתווא ובנו בי סיתווא בקייטא</p> <p>א"ל רבינא לרב אשי גבו זוזי ומחתי מאי</p> <p>אמר ליה דילמא מיתרמי להו פדיון שבויים ויהבי להו שריגי ליבני והדרי הדרי ומחתי כשורי מאי</p> <p>א"ל זמנין דמתרמי להו פדיון שבויים מזבני ויהבי להו א"ה אפי' בנו נמי</p> <p>אמר ליה דירתיה דאינשי לא מזבני</p>
---	--

Source #8

<p><u>Maimonides- Mishne Torah- Gifts to the poor Ch 8.</u></p> <p>10) The mitzvah to ransom captives takes precedence over supporting and clothing the poor. Indeed, no commandment, be it ever so important, can compare with [it], since the captive is in the category of those who suffer hunger, thirst, nakedness, and are ever in mortal danger. One who is willfully slack in aiding to ransom a captive transgresses the commandments: You shall not harden your heart, nor shut you hand from your needy brother (Deut. 15:7); That your brother may live with you (Lev. 25:36); Deliver them that are drawn unto death (Prov. 24:11) besides many other similar commandments. Truly, no commandment, be it ever so important, can compare with the ransom of captives</p> <p>12) Captives are not to be redeemed for more than their value because of "Tikkun Olam," in order that enemies not increase their captive taking. We don't help captives to escape because of "Tikkun Olam," in order that the captors not increase the burden on the remaining captives and make their imprisonment miserable.</p>	<p><u>רמב"ם הלכות מתנות עניים פרק ח</u></p> <p><u>הלכה י</u></p> <p>פדיון שבויים קודם לפרנסת עניים ולכסותו, ואין לך מצוה גדולה כפדיון שבויים שהשבוי הרי הוא בכלל הרעבים והצמאים והערומים ועומד בסכנת נפשות, והמעלים עיניו מפדיונו הרי זה עובר על לא תאמץ את לבבך ולא תקפוץ את ירך ועל לא תעמד על דם רעך ועל לא ירדנו בפרך לעיניך, ובטל מצות פתח תפתח את ירך לו, ומצות וחי אחיך עמך, ואהבת לרעך כמוך, והצל לקוחים למות והרבה דברים כאלו, ואין לך מצוה רבה כפדיון שבויים.</p> <p><u>הלכה יב</u></p> <p>אין פדיון את השבויים ביתר על דמיהן מפני תקון העולם, שלא יהיו האויבים רודפין אחריהם לשבותם, ואין מבריחין את השבויים מפני תקון העולם שלא יהיו האויבים מכבידין עליהן את העול ומרבים בשמירתן.</p>
---	--

Source #9

Shulchan Aruch- Even Haezer 78

1) How does ransoming ones captured wife work? If she is captured he must redeem her, and is prohibited from saying to her, "Here is your bill of divorce and Ketuba settlement- go and redeem yourself." Even if he says, "I will not redeem her, but I will no longer reap the benefits (of her property)." He is not listened to. Rather, He must redeem her.

2) A husband is not obligated to redeem his wife for more than her value. Rather she is just like any other captive. [R. Moses Isserless adds] However, there are those who maintain that because a man's wife is considered to be an inseparable part of him, and therefore he may redeem her for as much as he wishes.

שולחן ערוך אבן העזר סימן עח

סעיף א

פדיונה כיצד, נשבית, חייב לפדותה ואינו יכול לומר לה: הרי גיטך וכתובתך ופדי את עצמך; ואפילו אם יאמר: איני פוחד ולא אטול פירות, אין שומעין לו, אלא חייב לפדותה.

סעיף ב

אין מחייבים את הבעל לפדות את אשתו יותר על דמיה, אלא כמו שהיא שוה כשאר השבויות. (ו"א דאשתו כגופו דמי, ויכול לפדות בכל אשר לו) (טור והרא"ש בשם הרמ"ה הובא בב"י).

Source #10

Shulchan Aruch- Yoreh De'eh 252

1) The mitzvah to ransom captives takes precedence over supporting and clothing the poor. There is no greater Mitzvah than redeeming of captives.

Therefore even if there is another pressing need for one's money, one may use that same money for redeeming of captives- even if the money is set aside for the building of a synagogue. Even if they have already purchased the building materials which may not be sold for the purpose of fulfilling another Mitzvah, it is permissible to sell them to raise funds for the redeeming of captives. However, if they have already built the synagogue, it may not be sold.

2) One who is willfully slack in aiding to ransom a captive transgresses the commandments: You shall not harden your heart, nor shut you hand from your needy brother (Deut. 15:7); That your brother may live with you (Lev. 25:36); Deliver them that are drawn unto death (Prov. 24:11) besides many other similar commandments.

3) The whole time one puts off redeeming captives, one is considered as a murderer.

4) Captives are not to be redeemed for more than their value because of "Tikkun Olam," in order that enemies not increase their captive taking. But one is permitted to redeem himself at any price. So too one a scholar [may be redeemed at any cost]. Even if the captive isn't a scholar, but only a student with immense potential, he may be redeemed at great cost. [R. Moses Isserless adds] for further information regarding a captured wife, see Even Haezer 78.

5) We don't help captives to escape because of "Tikkun Olam," in order that the captors not increase the burden on the remaining captives and make their imprisonment miserable.

שולחן ערוך יורה דעה סימן רנב

סעיף א

פדיון שבויים קודם לפרנסת עניים ולכסותן. ואין מצוה גדולה כפדיון שבויים. הילכך לכל דבר מצוה שגבו מעות בשבילו, יכולים לשנותן לפדיון שבויים. ואפילו אם גבו לצורך בנין ב"ה, ואפילו אם קנו העצים והאבנים והקצום לצורך הבנין, שאסור למכרם בשביל מצוה אחרת, מותר למכרם לצורך פדיון שבויים. אבל אם בנאוהו כבר, לא ימכרו אותו. (ומ"מ הנודר סלע לצדקה, אין פדיון שבויים בכלל ואין לפדות בסלע זו רק מדעת בני העיר (מהר"ק שורש ז') כדלקמן סימן רנ"ו סעיף ד').

סעיף ב

המעלים עיניו מפדיון שבויים, עובר על לא תאמץ את לבבך (דברים טו, ז). ועל לא תקפוץ את ירך (דברים טו, ז). ועל לא תעמד על דם רעך (ויקרא יט, טז). ועל לא ירדנו בפרך לעיניך (ויקרא כה, נג). ובטל מצות פתוח תפתח את ירך לו (דברים טו, ח). ומצות וחי אחיך עמך (ויקרא כה, לו). ואהבת לרעך כמוך (ויקרא יט, יח). והצל לקוחים למות (משלי כד, יא). והרבה דברים כאלו.

סעיף ג

כל רגע שמאחר לפדות השבויים, היכא דאפשר להקדים, הוי כאילו שופך דמים.

סעיף ד

אין פדיון השבויים יותר מכדי דמיהם, מפני תיקון העולם, שלא יהיו האויבים מוסרים עצמם עליהם לשבותם. אבל אדם יכול לפדות את עצמו בכל מה שירצה. וכן לת"ח, או אפילו אינו ת"ח אלא שהוא תלמיד חרף ואפשר שיהיה אדם גדול, פודים אותו בדמים מרובים. (ואם אשתו כאחר דמי או לא, עיין בטור אבן העזר סי' ע"ח).

סעיף ה

אין מבריחין השבויים, מפני תיקון העולם, שלא יהיו האויבים מכבידים עולם עליהם ומרבים בשמירתם.

Source #3:

<p><u>Babylonian Talmud- Tractate Gittin 45a</u></p> <p>MISHNAH: Captives should not be redeemed for more than their value, for the sake of Tikkun Olam. Captives should not be helped to escape, for the sake of Tikkun Olam. Rabban Shimon ben Gamliel said: for the sake of the [other] captives.</p> <p>GEMARA: The question was raised: this "Tikkun Olam"-- does it refer to the burden on the community or to the possibility that the abductors will captures more people? Come and hear: Levi ben Darga ransomed his daughter for thirteen thousand denarii of gold. Abaye said: But are you sure that he acted with the consent of the Sages? Perhaps he acted against the will of the Sages.</p>	<p><u>תלמוד בבלי מסכת גיטין מה ע"א</u></p> <p>מתני'. אין פודין את השבויין יתר על כדי דמיהון, מפני תיקון העולם; ואין מבריחין את השבויין, מפני תיקון העולם; רשב"ג אומר: מפני תקנת השבויין. גמ'. איבעיא להו: האי מפני תיקון העולם - משום דוחקא דצבורא הוא, או דילמא משום דלא לגרבו ולייתו טפיו? ת"ש: דלוי בר דוגא פרקא לברתיה בתליסר אלפי דינרי זהב. אמר אביי: ומאן לימא לן דברצון חכמים עבד? דילמא שלא ברצון חכמים עבד.</p>
---	---

Source #4:

<p><u>Babylonian Talmud- Tractate Ketubot 52a-b</u></p> <p>Our Rabbis taught: [If a woman] was taken captive and a demand was made upon her husband for as much as ten times her value, he must ransom her the first time. Subsequently, however, he ransoms her only if he desired to do so but need not ransom her if he does not wish to do so.</p> <p>R. Simeon b. Gamaliel ruled: Captives must not be ransomed for more than their value, because of "Tikkun Olam".</p> <p>[This then implies] that they must be ransomed for their actual value even though the cost of a captive's ransom exceeds the amount of her kethubah.</p> <p>Has not, however, the contrary been taught: [If a woman] was taken captive, and a demand was made upon her husband for as much as ten times the amount of her kethubah he must ransom her the first time. Subsequently, however, he ransoms her only if he desires to do so but need not ransom her if he does not wish to do so.</p> <p>R. Simeon b. Gamaliel ruled: If the price of her ransom corresponded to the amount of her kethubah, he must ransom her; if not, he need not ransom her?</p> <p>R. Simeon b. Gamaliel upholds two lenient rules.</p>	<p><u>תלמוד בבלי כתובות נב ע"א-ב</u></p> <p>תנו רבנן נשבית והיו מבקשין ממנו עד עשרה בדמיה פעם ראשונה פודה מכאן ואילך רצה פודה רצה אינו פודה רבן שמעון בן גמליאל אומר (ע"ב) גמרא אין פודין את השבויין יותר על כדי דמיהם מפני תקון העולם</p> <p>הא בכדי דמיהון פודין אע"ג דפרקונה יותר על כתובתה ורמינהי נשבית והיו מבקשין ממנו עד עשרה בכתובתה פעם ראשונה פודה מכאן ואילך רצה פודה רצה אינו פודה ר"ש בן גמליאל אומר אם היה פרקונה כנגד כתובתה פודה אם לאו אינו פודה רבן שמעון בן גמליאל תרי קולי אית ליה:</p>
---	--

Source #5:

<p><u>Babylonian Talmud- Tractate Gittin 58b</u></p> <p>The Rabbis taught: R. Yehoshuaben Hananiah once happened to go to the great city of Rome, and he was told of a child with beautiful eyes and face and curly locks who was in prison.</p> <p>He went and stood at the doorway of the prison and quoted [Isaiah 42:24]: "Who gave Jacob for a spoil and Israel to the robbers?"</p> <p>The child answered [quoting the same verse]: "Is it not the Lord, He against whom we have sinned and in whose ways they would not walk, neither were they obedient unto his law".</p> <p>He said: "I feel sure that this one will be a teacher in Israel. I swear that I will not budge from here before I ransom him, whatever price may be demanded."</p> <p>It is reported that he did not leave that spot before he had ransomed him at a high figure, nor did many days pass before he became a teacher in Israel.</p> <p>Who was he? - He was R. Yishmael ben Elisha.</p>	<p><u>תלמוד בבלי מסכת גיטין נח ע"ב</u></p> <p>ת"ר מעשה ברבי יהושע בן חנניה שהלך לכרך גדול שברומי אמרו לו תינוק אחד יש בבית האסורים יפה עינים וטוב רואי וקווצותיו סדורות לו תלתלים הלך ועמד על פתח בית האסורים אמר (ישעיהו מב) מי נתן למשיסה יעקב וישראל לבוזים</p> <p>ענה אותו תינוק ואמר הלא ה' זו חטאנו לו ולא אבו בדרכיו הלוך ולא שמעו בתורתו אמר</p> <p>מובטחני בו שמורה הוראה בישראל העבודה שאיני זו מכאן עד שאפדנו בכל ממון שפוסקין עליו אמרו לא זו משם עד שפדאו בממון הרבה ולא היו ימים מועטין עד שהורה הוראה בישראל ומנו רבי ישמעאל בן אלישע</p>
--	--

תוספות מסכת גיטין דף נח עמוד א

כל ממון שפוסקין עליו - כי איכא סכנת נפשות פודין שבויין יותר על כדי דמיהון כדאמרינן בפרק השולח (לעיל דף מד.) גבי מוכר עצמו ואת בניו לעובדי כוכבים כ"ש הכא דאיכא קטלא אי נמי משום דמופלג בחכמה היה.

Redeeming of Captives): What is a Jewish Life Worth?

Arranged by: Noah Bickart

Source #1:

Genesis Chapter 14: 14-24

When Abram heard that his kinsman had been taken captive, he mustered his retainers, born into his household, numbering three hundred and eighteen, and went in pursuit as far as Dan. At night, he and his servants deployed against them and defeated them; and he pursued them as far as Hobah, which is north of Damascus. He brought back all the possessions; he also brought back his kinsman Lot and his possessions, and the women and the rest of the people. When he returned from defeating Chedorlaomer and the kings with him, the king of Sodom came out to meet him in the Valley of Shaveh, which is the Valley of the King. And King Melchizedek of Salem brought out bread and wine; he was a priest of God Most High. He blessed him, saying, "Blessed be Abram of God Most High, Creator of heaven and earth. And blessed be God Most High, Who has delivered your foes into your hand." And [Abram] gave him a tenth of everything. Then the king of Sodom said to Abram, "Give me the persons, and take the possessions for yourself." But Abram said to the king of Sodom, "I swear to the Lord, God Most High, Creator of heaven and earth: I will not take so much as a thread or a sandal strap of what is yours; you shall not say, 'It is I who made Abram rich.' For me, nothing but what my servants have used up; as for the share of the men who went with me—Aner, Eshkol, and Mamre—let them take their share."

ספר בראשית פרק יד: יד-כד
וַיִּשְׁמַע אַבְרָם כִּי נִשְׁבָּה אָחִיו וַיִּרְקֵב אֶת-חַנְיָכִי
יְלִידֵי בֵיתוֹ שְׁמֹנֶה עָשָׂר וּשְׁלֹשׁ מֵאוֹת וַיִּרְדֹּף
עַד-דָּן: וַיַּחַלֵּק עֲלֵיהֶם לַיְלָה הוּא וְעַבְדָּיו
וַיִּכְּסוּ וַיִּרְדְּפֵם עַד-חֹבָבָה אֲשֶׁר מִשְׁמָאל לְדִמְשֶׁק:
וַיָּשָׁב אֶת כָּל-הָרֶכֶשׁ וְגַם אֶת-לוֹט אָחִיו וְרִכְשׁוֹ
הַיָּשִׁיב וְגַם אֶת-הַנְּשִׁים וְאֶת-הָעָם: וַיֵּצֵא
מֶלֶךְ-סֹדֶם לִקְרָאתוֹ אַחֲרָי שׁוֹבוֹ מֵהַכּוֹת
אֶת-כְּדָר-לְעָמֹר וְאֶת-הַמְּלָכִים אֲשֶׁר אִתּוֹ
אֶל-עַמְקֵי שׁוּהַ הוּא עִמָּק הַמֶּלֶךְ: וּמִלְכֵי-צֹדֵק
מֶלֶךְ שְׁלֹם הוֹצִיא לַחֵם וַיִּין וְהוּא כֹהֵן לֵאלֹהֵי
עֵלְיוֹן: וַיְבָרְכֵהוּ וַיֹּאמֶר בְּרוּךְ אַבְרָם לְקַל עֲלִיוֹן
קָנָה שָׁמַיִם וָאָרֶץ: וּבְרוּךְ קַל עֲלִיוֹן אֲשֶׁר-מִגֹּן
צָרִיךְ בִּידְךָ וַיִּתֵּן-לוֹ מֵעֵשֶׂר מִכָּל: וַיֹּאמֶר
מֶלֶךְ-סֹדֶם אֶל-אַבְרָם תּוֹ-לִי הַנֶּפֶשׁ וְהָרֶכֶשׁ
קָח-לָךְ: וַיֹּאמֶר אַבְרָם אֶל-מֶלֶךְ סֹדֶם הֲרִימֹתִי
יָדִי אֶל-יְדֶךָ קַל עֲלִיוֹן קָנָה שָׁמַיִם וָאָרֶץ:
אִם-מִחוּט וְעַד שְׂרוּךְ-נָעַל וְאִם-אֶקַּח
מִכָּל-אֲשֶׁר-לָךְ וְלֹא תֹאמַר אֲנִי הַעֲשֵׂרֹתִי
אֶת-אַבְרָם: בְּלַעֲדֵי רֶךְ אֲשֶׁר אֲכָלוּ הַנְּעֻרִים
וַחֲלָק הָאֲנָשִׁים אֲשֶׁר הִלְכּוּ אִתִּי עִנְרֵי אֲשַׁכַּל
וּמִמָּוָא הֵם יִקְחוּ חֲלָקָם:

Source #2:

1 Samuel 30: 1-9

And it came to pass, when David and his men came to Ziklag on the third day, that the Amalekites had invaded the south, and Ziklag, and struck Ziklag, and burned it with fire; And had taken the women captives, who were there; they did not kill any, either great or small, but carried them away, and went on their way. So David and his men came to the city, and, behold, it was burned with fire; and their wives, and their sons, and their daughters, had been taken captives. Then David and the people who were with him lifted up their voice and wept, until they had no more strength to weep. And David's two wives were taken captives, Ahinoam the Jezreelitess, and Abigail the wife of Nabal the Carmelite. And David was greatly distressed; for the people spoke of stoning him, because the soul of all the people was grieved, every man for his sons and for his daughters; but David strengthened himself in the Lord his God. And David said to Abiathar the priest, Ahimelech's son, I beg you, bring me here the ephod. And Abiathar brought there the ephod to David. And David inquired at the Lord, saying, Shall I pursue after this troop? shall I overtake them? And he answered him, "Pursue; for you shall surely overtake them, and without fail recover all." So David went, he and the six hundred men who were with him, and came to the brook Besor, where those who were left behind stayed.

ספר שמואל א ל: א-ט
וַיְהִי בַבָּא דָּד וְאֲנָשָׁיו צָקְלָג בַּיּוֹם הַשְּׁלִישִׁי
וְעַמְלֵקֵי פָשְׁטוּ אֶל-נֶגֶב וְאֶל-צָקְלָג וַיִּכּוּ
אֶת-צָקְלָג וַיִּשְׁרְפוּ אֹתָהּ בָּאֵשׁ: וַיָּשָׁבוּ
אֶת-הַנְּשִׁים אֲשֶׁר-בָּהָּ מִקְטָן וְעַד-גְּדוֹל לֹא
הָמִיתוּ אִישׁ וַיִּנְהָגוּ וַיִּלְכּוּ לְדֹרְכָם: וַיָּבֹא דָּד
וְאֲנָשָׁיו אֶל-הָעִיר וְהִנֵּה שְׂרוּפָה בָּאֵשׁ וַנְּשִׁיָּהֶם
וּבְנֵיהֶם וּבְנֹתֵיהֶם נִשְׁבּוּ: וַיִּשָּׂא דָּד וְהָעָם
אֲשֶׁר-אִתּוֹ אֶת-קוֹלָם וַיִּבְכּוּ עַד אֲשֶׁר
אִין-בָּהֶם כֹּחַ לַבְּכוֹת: וּשְׁתֵּי נָשִׁים-דָּד נִשְׁבּוּ
אֲחִינוֹעַם הַיִּזְרְעֵלִית וְאַבִּיגַיִל אִשְׁתׁ נָבָל
הַכַּרְמֵלִי: וַתִּצַּר לְדָד מְאֹד כִּי-אָמְרוּ הָעָם
לְסַקְלוֹ כִּי-מָרָה נִפְשׁ כָּל-הָעָם אִישׁ עַל-בְּנוֹ
בָּנוּ וְעַל-בְּנֹתָיו וַיִּתְחַזַּק דָּד בַּיְדוֹ אֶלְקָיו:
וַיֹּאמֶר דָּד אֶל-אַבְיָתָר הַכֹּהֵן בֶּן-אֲחִימֵלֶךְ
הַגִּישָׁה-נָּא לִי הָאֶפֶד וַיִּגֶשׂ אַבְיָתָר אֶת-הָאֶפֶד
אֶל-דָּד: וַיִּשְׁאַל דָּד בַּיְדוֹ לֵאמֹר אֲרֹדֶף אַחֲרָי
הַגְּדוֹד-הַזֶּה הֲאֶשְׁגָּנוּ וַיֹּאמֶר לוֹ רָדֹף כִּי-הִשָּׁג
תִּשָּׂג וְהִצַּל תִּצְלִל: וַיִּלַּךְ דָּד הוּא וְשֵׁשׁ-מֵאוֹת
אִישׁ אֲשֶׁר אִתּוֹ וַיָּבֹאוּ עַד-נַחַל הַבְּשׂוֹר
וְהַנּוֹתָרִים עָמְדוּ:

Source #6:

<p align="center"><u>Babylonian Talmud- Tractate Baba Kama 117b</u></p> <p>A certain man had a purse of money for the redemption of captives deposited with him. Being attacked by thieves he took it and handed it over to them. He was thereupon summoned before Raba who nevertheless declared him exempt. Said Abaye to him: Was not that man rescuing himself by means of another man's money? He replied: There could hardly be a case of redeeming captives more pressing than this.</p>	<p align="center"><u>תלמוד בבלי מסכת בבא קמא קיז ע"ב</u></p> <p>ההוא גברא דהוה מפקיד גביה ארנקא דפדיון שבויים סליקו גנבי עילויה שקלה יהבה ניהלייהו</p> <p>אתא לקמיה דרבא פטריה א"ל אביי והא מציל עצמו בממון חבירו הוא א"ל אין לך פדיון שבויים גדול מזה:</p>
---	---

Source #7:

<p align="center"><u>Babylonian Talmud- Tractate Baba Bathra 3b</u></p> <p>R. Hisda said: A synagogue should not be demolished before another has been built to take its place. Some say the reason is lest the matter should be neglected, others to prevent any interruption of religious worship. What practical difference does it make which reason we adopt? There is a difference if there is another synagogue. Meremar and Mar Zutra pulled down and rebuilt a summer synagogue in winter and a winter synagogue in summer. Rabina asked R. Ashi: Suppose money for a synagogue has been collected and is ready for use, is there still a risk? He replied: They may be called upon to redeem captives and use it for that purpose. [Rabina asked further]: Suppose the bricks are already piled up and the lathes trimmed and the beams ready, what are we to say? He replied: It can happen that money is suddenly required for the redemption of captives, and they may sell the material for that purpose. If they could do that, [he said], they could do the same even if they had already built the synagogue? He answered: People do not sell their dwelling-places.</p>	<p align="center"><u>תלמוד בבלי מסכת בתרא ג ע"ב</u></p> <p>אמר רב חסדא לא לישתור איניש בי כנישתא עד דבני בי כנישתא אחריתי</p> <p>איכא דאמרי משום פשיעותא ואיכא דאמרי משום צלויי מאי בינייהו איכא בינייהו דאיכא בי כנישתא אחריתי</p> <p>מרימר ומר זוטרא סתרי ובנו בי קייטא בסיתווא ובנו בי סיתווא בקייטא א"ל רבינא לרב אשי גבו זוזי ומחתי מאי</p> <p>אמר ליה דילמא מיתרמי להו פדיון שבויים ויהבי להו שריגי ליבני והדרי הודרי ומחתי כשורי מאי א"ל זמנין דמתרמי להו פדיון שבויים מזבני ויהבי להו א"ה אפי' בנו נמי</p> <p>אמר ליה דירתיה דאיניש לא מזבני</p>
---	--

Source #8

<p align="center"><u>Maimonides- Mishne Torah- Gifts to the poor Ch 8.</u></p> <p>10) The mitzvah to ransom captives takes precedence over supporting and clothing the poor. Indeed, no commandment, be it ever so important, can compare with [it], since the captive is in the category of those who suffer hunger, thirst, nakedness, and are ever in mortal danger. One who is willfully slack in aiding to ransom a captive transgresses the commandments: You shall not harden your heart, nor shut you hand from your needy brother (Deut. 15:7); That your brother may live with you (Lev. 25:36); Deliver them that are drawn unto death (Prov. 24:11) besides many other similar commandments. Truly, no commandment, be it ever so important, can compare with the ransom of captives</p> <p>12) Captives are not to be redeemed for more than their value because of "Tikkun Olam," in order that enemies not increase their captive taking. We don't help captives to escape because of "Tikkun Olam," in order that the captors not increase the burden on the remaining captives and make their imprisonment miserable.</p>	<p align="center"><u>רמב"ם הלכות מתנות עניים פרק ח</u></p> <p align="center"><u>הלכה י</u></p> <p>פדיון שבויים קודם לפרנסת עניים ולכסותן, ואין לך מצוה גדולה כפדיון שבויים שהשבוי הרי הוא בכלל הרעבים והצמאים והערומים ועומד בסכנת נפשות, והמעלים עיניו מפדיונו הרי זה עובר על לא תאמץ את לבבך ולא תקפוץ את ירך ועל לא תעמד על דם רעך ועל לא ירדנו בפרך לעיניך, ובטל מצות פתח תפתח את ירך לו, ומצות וחי אחיך עמך, ואהבת לרעך כמוך, והצל לקוחים למות והרבה דברים כאלו, ואין לך מצוה רבה כפדיון שבויים.</p> <p align="center"><u>הלכה יב</u></p> <p>אין פדיון את השבויים ביתר על דמיהן מפני תקון העולם, שלא יהיו האויבים רודפין אחריהם לשבותם, ואין מבריחין את השבויים מפני תקון העולם שלא יהיו האויבים מכבידין עליהן את העול ומרבים בשמירתן.</p>
--	---